

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

3. zwraca uwagę, że, Parlament, Rada, Komisja i organy konsultacyjne UE zdecydowanie popierają wyraźny mandat udzielony wiceprzewodniczącemu Komisji odpowiedzialnemu za program Galileo w celu przedłożenia na posiedzeniu Rady w czerwcu 2007 r., w szczególności:
- wiarygodnego kalendarza jak najszybszego dochodzenia do konkluzji w sprawie umowy,
 - możliwych rozwiązań dotyczących osiągnięcia długoterminowych zobowiązań finansowych,
 - scenariusza jak najwcześniejszego świadczenia usług nawigacji satelitarnej EGNOS,
 - alternatywnych scenariuszy realizacji programu, zwłaszcza jeśli chodzi o koszty, ryzyko i przystępność;
4. wzywa Komisję do przyspieszenia procesu legislacyjnego związanego z rynkiem regulowanym, opartej na Zielonej księdze Komisji w sprawie zastosowań nawigacji satelitarnej, w celu zapewnienia wiarygodnego biznesplanu;
5. wzywa Komisję do wysunięcia propozycji, wraz z Europejską Agencją Przestrzeni Kosmicznej, które mogą rozwiązać problem lepszego zarządzania publicznego poprzez zapewnienie jasnej odpowiedzialności politycznej i przewodnictwa Komisji;
6. wzywa Komisję, biorąc pod uwagę wspólnotowy charakter projektu, do respektowania porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją⁽¹⁾, a zwłaszcza jego ust. 19 dotyczącego stosunków zewnętrznych, i w związku z tym do zapewnienia Parlamentowi pełnej informacji na temat wykonania decyzji Rady upoważniającej Komisję do negocjacji z krajami trzecimi w celu zawarcia umów w sprawie ich stowarzyszonego członkostwa i udziału w Organie Nadzorczym Galileo;
7. wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania o poczynionych postępach do połowy lipca 2007 r. i kolejnego sprawozdania na długo zanim negocjacje osiągną poziom, na którym udostępniony zostanie zmieniony wniosek w sprawie zmodyfikowanej podstawy prawnej dotyczącej finansowania programu Galileo;
8. wzywa Radę do zapewnienia, że w miarę możliwości unikać się będzie wszelkich dalszych opóźnień tego projektu;
9. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

(¹) Patrz załącznik do decyzji Parlamentu z dnia 26 maja 2005 r. (Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, str. 125).

P6_TA(2007)0165

Prawa człowieka na świecie w roku 2006 oraz polityki UE w tej dziedzinie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 oraz polityki UE w tej dziedzinie (2007/2020 (INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając ósme roczne sprawozdanie UE z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006⁽¹⁾,

— uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 177 i 300 traktatu WE,

(¹) Dokument Rady 13522/1/2006.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie odpowiednie międzynarodowe instrumenty ochrony praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje ONZ z zakresu praw człowieka oraz ich protokoły dodatkowe,
- uwzględniając wejście w życie z dniem 1 lipca 2002 r. statutu rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz własne rezolucje odnoszące się do MTK ⁽²⁾,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz Plan UE dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu z roku 2005 ⁽³⁾,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (ECHR), dotyczący bezwzględnego zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE ze zmianami ⁽⁵⁾,
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie,
- uwzględniając rezolucję z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących Rady Praw Człowieka oraz 62. posiedzenie UNCHR ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli z zakresu praw człowieka i demokracji w umowach Unii Europejskiej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wszelkie własne rezolucje przyjęte w trybie pilnym w przypadkach łamania praw człowieka, zasad demokracji i rządów prawa,
- uwzględniając rezolucję z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie siódmego i ósmego sprawozdania rocznego Rady związanego z 8. postanowieniem operacyjnym Kodeksu postępowania UE z zakresu eksportu broni ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Do konsultacji wszystkich odpowiednich dokumentów podstawowych zob. Załącznik III do sprawozdania A6-0128/2007 Komisji do Spraw Zagranicznych.

⁽²⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, str. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, str. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, str. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, str. 576.

⁽³⁾ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3; Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 27.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, str. 409.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 107.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0018.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0008.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

- uwzględniając Rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽¹⁾
 - uwzględniając Rozporządzenie Rady (WE) nr 168/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. ustanawiające Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje dorocznego Forum UE w sprawie praw człowieka zorganizowanego przez prezydencję fińską i Komisję, która odbyła się w Helsinkach w grudniu 2006 r.,
 - uwzględniając Konwencję na temat praw osób niepełnosprawnych, przyjętą przez rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/61/106 dnia 13 grudnia 2006 r., ustanawiającą obowiązek włączania kwestii interesów i problemów osób niepełnosprawnych w działania z zakresu praw człowieka skierowane do państw trzecich,
 - uwzględniając międzynarodową Konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjętą przez rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/61/177 dnia 20 grudnia 2006 r. i otwartą do podpisu dnia 6 lutego 2007 r.,
 - uwzględniając wytyczne UE z zakresu propagowania zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym (IHL) ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 45 regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0128/2007),
- A. mając na uwadze, iż roczne sprawozdanie Rady i Komisji Europejskiej z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 stanowi całościowy przegląd działań instytucji UE dotyczących praw człowieka na terytorium Unii i poza nim,
- B. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest dokonanie analizy i oceny, a w szczególnych przypadkach przedstawienie konstruktywnej krytyki działań Komisji i Rady oraz ogólnych działań PE, szczególnie poprzez zwrócenie uwagi na kwestie pominięte w tych działaniach,
- C. mając na uwadze potrzebę uznania związku między wewnętrzną a zewnętrzną polityką UE, ponieważ wewnętrzne działania UE z zakresu praw człowieka mają bezpośredni wpływ na jej wiarygodność i zdolność do prowadzenia skutecznej polityki zagranicznej,
- D. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka oraz demokratyczny system rządów są ze sobą z natury rzeczy powiązane, a także mając na uwadze fakt, że wspieranie poszanowania praw człowieka winno być powiązane ze wspieraniem i pełnieniem demokratycznych rządów,
- E. mając na uwadze ogólną konieczność podejmowania starań o zwracanie większej uwagi na przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności praw politycznych, podczas negocjowania dwustronnych lub regionalnych umów handlowych, nawet z ważnymi partnerami handlowymi,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE odgrywa na scenie międzynarodowej coraz aktywniejszą rolę w zakresie poprawy ochrony praw człowieka na świecie; wyraża przekonanie, że ostatnie rozszerzenie UE, w wyniku którego liczy ona 27 państw i 494 miliony obywateli, zwiększyło znaczenie UE w świecie, a tym samym nadało większą wagę jej wysiłkom na rzecz propagowania praw człowieka i demokracji na arenie międzynarodowej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 53 z 22.2.2007, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, str. 4.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

2. uważa, że należy nadać większą wagę zwiększeniu zdolności UE do reakcji na łamanie praw człowieka w państwach trzecich oraz przede wszystkim, włączaniu zagadnień z zakresu praw człowieka do polityki UE wobec tych państw, z uwzględnieniem zewnętrznego wpływu polityki wewnętrznej UE;
3. ponownie podkreśla konieczność spójnej polityki wszystkich państw członkowskich w ich stosunkach dwustronnych z krajami trzecimi, w których dochodzi do częstych przypadków łamania praw człowieka lub istnieje realne zagrożenie ich łamaniem, a także wzywa państwa członkowskie, by ich stosunki dwustronne z tymi krajami były zgodne z polityką UE, a szczególnie ze standardem aktywnego zabiegania o przestrzeganie praw człowieka;
4. wyraża opinię, że w konsekwentnej europejskiej polityce zagranicznej absolutnym priorytetem musi być propagowanie demokracji, zważywszy, że demokratyczne społeczeństwo to podstawa dla przestrzegania praw człowieka;
5. wyraża przekonanie, że postęp, jakim jest utworzenie Europejskiej Agencji Praw Podstawowych, stanowi pierwszy krok na drodze ku spełnieniu wezwań Parlamentu do utworzenia zintegrowanych ram regulacyjnych i instytucjonalnych mających na celu nadanie mocy wiążącej Karcie praw podstawowych oraz zapewnienie zgodności z postanowieniami (ECHR); podkreśla, że mandat agencji obejmuje również kraje, które zawarły z UE układ o stabilizacji i stowarzyszeniu; uważa, że agencja powinna mieć uprawnienia pozwalające jej na wspieranie UE w realizacji jej polityki zewnętrznej w przypadku, gdy wymaga ona oceny sytuacji w zakresie poszanowania praw człowieka w kraju trzecim;

Roczne sprawozdanie UE z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 (dokument przygotowany przez Radę i Komisję)

6. podkreśla wagę rocznego sprawozdania UE z zakresu sytuacji praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE w zakresie praw człowieka, zwłaszcza z myślą o większym wyeksponowaniu kwestii praw człowieka jako takich;
7. z zadowoleniem przyjmuje publiczne przedstawienie wspomnianego sprawozdania przez Radę i Komisję na grudniowej sesji plenarnej, na której wręczono również Nagrodę Sacharowa za Wolność Myśli i Przekonań białoruskiemu bojownikowi o wolność i demokrację Aleksandrowi Milinkiewiczowi; uważa, że poprzez ustanowienie takiej praktyki grudniowa sesja plenarna Parlamentu Europejskiego stała się dorocznym punktem odniesienia dla działań UE na rzecz praw człowieka;
8. odnotowuje zakres działań UE w zakresie praw człowieka w różnych częściach świata, ponawiając jednocześnie wezwanie do dokładniejszej oceny wykorzystania instrumentów i inicjatyw UE w państwach trzecich; z zadowoleniem przyjmuje oceny wspomniane w sprawozdaniu Rady i Komisji; uważa, że należy wypracować mechanizm umożliwiający posłom do Parlamentu Europejskiego otrzymywanie ocen dotyczących konkretnych zagadnień, takich jak poszczególne kraje, grupy krajów i regiony geograficzne, a przede wszystkim konkretne problemy dotyczące praw człowieka; uważa, że taki mechanizm powinien umożliwiać Parlamentowi dyskusję nad wynikami tych ocen w najodpowiedniejszych do tego ramach;
9. podkreśla znaczenie prowadzonych działań na rzecz włączania praw człowieka i demokracji do głównego nurtu polityki, a także spójności i jedności polityki i działań z zakresu praw człowieka i demokracji prowadzonych przez Radę, Komisję, Parlament Europejski oraz państwa członkowskie UE;
10. za rzecz pozytywną uważa uznanie dla działań Parlamentu Europejskiego wyrażone w omawianym sprawozdaniu, ponawia jednak apel zawarty w rezolucji dotyczącej praw człowieka z 2006 r., aby przyszłe prezydencje informowały w rocznych sprawozdaniach UE, w jaki sposób Rada i Komisja uwzględniły rezolucje Parlamentu, w tym przyjęte w trybie pilnym rezolucje dotyczące przypadków łamania praw człowieka, demokracji i praworządności; z zadowoleniem odnotowuje działania, o których mowa w ust. 13 poniżej;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

11. ponownie stwierdza, że w kolejnych sprawozdaniach rocznych z zakresu praw człowieka Rada i Komisja powinny ukazywać, w jaki sposób włączają kwestie praw człowieka do innych dziedzin polityki UE, takich jak wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa, polityka rozwoju i handlu oraz imigracji, a także inne istotne dziedziny mające związek ze stosunkami zewnętrznymi UE, ze szczególnym uwzględnieniem prac grup roboczych Rady i szczególnych mechanizmów ustanowionych w porozumieniach o współpracy; jest zdania, że powinny one również odnotowywać orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;

12. wzywa Radę i Komisję, by rozważyły przyjęcie w sprawozdaniach rocznych podejścia stosowanego przez rządy niektórych państw członkowskich i przez niektóre międzynarodowe organizacje pozarządowe, polegające na przedstawieniu kompleksowej listy „państw budzących szczególne obawy” ze względu na przypadki łamania praw człowieka;

13. wyraża zrozumienie dla faktu, że szczególnie w dziedzinie praw człowieka działania UE, takie jak zabiegi dyplomatyczne w państwach trzecich, winny niekiedy pozostawać poufne; uważa jednak, że listę tych działań należy zawrzeć w sprawozdaniu rocznym, pozostawiając przy tym pewien margines na w pełni poufne rządowe dwustronne kontakty dyplomatyczne;

14. z zadowoleniem przyjmuje szersze konsultacje z Parlamentem Europejskim oraz kroki na rzecz sporządzenia projektu sprawozdania rocznego przedstawiającego zarówno działania Rady i Komisji, jak i Parlamentu Europejskiego, uznając zarazem, że Parlament musi nadal sporządzać własne sprawozdanie na ten temat; uważa w tym kontekście, że w przyszłości prowadzone w komisjach otwarte dyskusje nad projektem dadzą Parlamentowi możliwość poprawy dokładności i treści sprawozdań;

Działania Rady i Komisji z zakresu praw człowieka na forum międzynarodowym

15. wyraża uznanie dla pracy wykonanej w 2006 r. przez Michaela Matthiessena, osobistego przedstawiciela Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela ds. praw człowieka w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB); ponawia wsparcie dla Riiny Kionki, nowo mianowanej osobistej przedstawicielki, w związku z jej wysiłkami na rzecz eksponowania i wzmacniania roli UE na międzynarodowych forach zajmujących się prawami człowieka; oczekuje, iż Wysoki Przedstawiciel, Rada i wszystkie państwa członkowskie będą zawsze w pełni wspierać jej działania;

16. uważa, że w chwili obecnej zdolność Unii do zapobiegania sytuacjom kryzysowym, reagowania na nie i ich zwalczania jest niewystarczająca; zaleca ustanowienie nowej infrastruktury służącej zapobieganiu konfliktom wewnętrznym i cywilnemu zarządzaniu nimi, co wymaga działań proaktywnych i zapobiegawczych, stworzenia odpowiednich cywilnych systemów wczesnego ostrzegania, wprowadzenia zorientowanego na zapobieganie planowania wariantowego (ang. contingency planning), kształcenia fachowej kadry do udziału w międzynarodowych misjach zarządzania konfliktami, a także położenia większego nacisku na wspieranie społeczeństw strukturalnie zdolnych do pokojowej egzystencji; podkreśla znaczenie starannego rozważania aspektów związanych z prawami człowieka w związku z planowaniem środków zapobiegawczych oraz dotyczących zarządzania konfliktami w odniesieniu do każdego kryzysu, w który UE się angażuje;

17. zwraca się do Komisji o zachęcanie państw członkowskich UE do podpisania i ratyfikowania wszystkich głównych konwencji i protokołów dodatkowych ONZ i Rady Europy dotyczących praw człowieka; zwraca szczególną uwagę państw członkowskich UE na konieczność ratyfikacji Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin z 1990 r., a także nowo przyjętej Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami;

18. odnotowuje aktywną rolę, jaką UE i jej państwa członkowskie odegrały w 2006 r. w zakresie praw człowieka i demokracji na różnorodnych forach międzynarodowych, w tym w nowo powstałej Radzie Praw Człowieka ONZ (UNHRC), Zgromadzeniu Ogólnym ONZ, Radzie Ministrów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i Radzie Europy;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada zamierza zacieśnić stosunki Unii Europejskiej z Radą Europy; w tym celu zwraca się do Rady i do Komisji o uwzględnienie zaleceń zawartych w sprawozdaniu Junckera z dnia 11 kwietnia 2006 r. pt. „Rada Europy – Unia Europejska: jedna ambicja dla kontynentu europejskiego”;

20. odnotowuje fakt, że nowo powstała UNHRC ma potencjał do stworzenia cennych ram dla wielostronnych działań UE z zakresu praw człowieka, oraz uznaje, że w pierwszym roku istnienia opracowała ona ambitny program prac, obejmujący przegląd i utrzymywanie systemu procedur specjalnych, opracowanie i wdrożenie uniwersalnego przeglądu okresowego, któremu podlegać będą wszystkie państwa, określenie metod pracy oraz wspieranie i ochronę praw człowieka, szczególnie tam, gdzie prawa te są łamane lub istnieje niebezpieczeństwo ich łamania; wyraża jednak ubolewanie z powodu nieskuteczności działań UNHRC we właściwym reagowaniu na sytuacje kryzysowe związane z łamaniem praw człowieka na świecie, co jest związane z faktem, że liczne państwa członkowskie wykorzystują UNHRC jako forum nacisku politycznego, a nie jako narzędzie propagowania praw człowieka; wzywa instytucje UE oraz państwa członkowskie do odgrywania w Radzie Praw Człowieka ONZ aktywnej roli w ramach wspólnoty demokratycznych państw w celu umocnienia i pogłębienia norm i praktyk demokratycznych na całym świecie;

21. wzywa ministrów spraw zagranicznych UE oraz Prezydencję, by wykorzystywały swoje wpływy polityczne w działaniach na rzecz przezwyciężania trudności napotykanych przez nową UNHRC; stwierdza konieczność określenia jasnego politycznego programu działań państw członkowskich w UNHRC; podkreśla, że UNHRC nie może dłużej być wykorzystywana jako forum rozgrywek politycznych między różnymi światowymi blokami geograficznymi i ideologicznymi; w związku z tym nalega, by ministrowie spraw zagranicznych UE oraz Prezydencja podjęły działania na rzecz kompromisu w UNHRC w celu aktywniejszego zaangażowania społeczności międzynarodowej w pomoc w walce z poważnymi naruszeniami praw człowieka i zasad humanitarnych;

22. ponawia apel o zawarcie kompleksowego porozumienia w dziedzinie praw człowieka między stronami konfliktu na Sri Lance oraz o ułatwienie zawarcia takiego porozumienia przez skuteczną, niezależną międzynarodową misję obserwacyjną, która będzie miała nieograniczony dostęp do obszarów kontrolowanych zarówno przez rząd, jak i przez Tygrysy Wyzwolenia Tamińskiego Ilamu, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji Philipa Alstona; jest zdania, że Unia Europejska jako współprzewodnicząca konferencji darczyńców w Tokio powinna odegrać główną rolę w opracowywaniu kompromisu dotyczącego propozycji przedstawionych w tej sprawie przez UNHRC;

23. uznaje potrzebę skuteczniejszego wykorzystywania znaczenia UE do propagowania istotnych kwestii w programie prac UNHRC, a także lepszego dostosowania działalności lobbingowej i pomocy potrzebującym;

24. przypomina Radzie o wyżej wspomnianej rezolucji z dnia 16 marca 2006 r., w której Rada z zadowoleniem przyjęła utworzenie UNHRC i zaapelowała do UE o odegranie pionierskiej roli w tej instytucji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje utworzenie mechanizmu, którego celem jest organizowanie specjalnych sesji umożliwiających reagowanie na pilne sytuacje kryzysowe oraz przypadki naruszania praw człowieka; wyraża jednak zaniepokojenie w związku z wysokim już obecnie stopniem upolitycznienia nadzwyczajnych sesji UNHRC; wzywa do zachowania i ochrony niezależności „procedur specjalnych”; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie uniwersalnego mechanizmu przeglądów okresowych i w związku z tym wzywa do prowadzenia ocen w oparciu o zalecenia ze strony niezależnych mechanizmów ONZ; zachęca do angażowania w odpowiednich przypadkach niezależnego społeczeństwa obywatelskiego, uznaje wartość angażowania ofiar przypadków łamania praw człowieka w interaktywny dialog ze społecznością międzynarodową, zwłaszcza w przypadku osób, które nie mogą wyrażać swoich opinii we własnym kraju; wzywa państwa UE będące członkami UNHRC do wyjaśnienia stanowisk zajmowanych przy głosowaniu nad wszystkimi rezolucjami;

25. podkreśla pozytywną rolę, jaką mogą odgrywać specjali sprawozdawcy w strukturach UNHRC, i wzywa do stałego wspierania tego rodzaju specjalnych procedur; uznaje jednak, że aby działania specjalnych sprawozdawców mogły być skuteczne, konieczne jest właściwe ich finansowanie oraz zapewnienie odpowiedniego personelu; podkreśla konieczność zachowania ich niezależności;

26. wzywa państwa członkowskie, by w kontaktach dwustronnych z członkami UNHRC dążyły do pozytywnych ustaleń w jej programie prac; przyznaje, że Parlament i Unia Europejska winny kontynuować zawieranie sojuszy poza Genewą, ze szczególnym uwzględnieniem państw o znacznych wpływach; uważa, że przedstawiciele Parlamentu winni nadal regularnie uczestniczyć w posiedzeniach UNHRC;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

27. wyraża rozczarowanie ograniczonym zakresem rezolucji UNHRC w sprawie sytuacji w Darfurze; jest zdania, że konflikt w Darfurze w coraz większym stopniu wpływa na stabilność regionu Środkowej Afryki i stanowi zagrożenie dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa; ubolewa z powodu faktu, że delegacja UNHRC nie mogła wjechać na terytorium Sudanu, ponieważ władze nie przyznały jej wiz; uważa, że natychmiastowe zatrzymanie eskalacji przemocy i ochrona ludności Darfuru muszą pozostać najwyższymi priorytetami dla społeczności międzynarodowej; uznaje również, że długotrwałe bezpieczeństwo można zagwarantować tylko poprzez polityczne rozwiązanie sporów w regionie; nalega, aby zarówno Rada, jak i Komisja podejmowały w UNHRC działania mające na celu wypracowanie wszechstronnej strategii pokojowej, w którą zaangażowane będą wszystkie strony; nalega, aby Unia Europejska i jej państwa członkowskie bardziej skutecznie wykorzystywały swoją pozycję na szczęblu UNHRC oraz aby UNHRC przyjęła odpowiednie i solidne środki w celu położenia kresu katastrofie humanitarnej w Darfurze, zgodnie ze sprawozdaniem specjalnej misji UNHRC;

28. wyraża zaniepokojenie trudnościami napotykanymi przez państwa członkowskie UE na drodze do osiągnięcia porozumienia z Organizacją Konferencji Islamskiej w kwestii pewnej liczby rezolucji UNHRC; uważa, że główną barierą dla wydajnej współpracy jest nadal trwający i nierozwiązany konflikt izraelsko-palestyński;

29. wyraża zaniepokojenie skutkami dla zwykłej ludności palestyńskiej decyzji UE o zawieszeniu niesienia pomocy za pośrednictwem Autonomii Palestyńskiej z powodu niespełnienia przez Autonomię uzasadnionych warunków; nalega na rozszerzenie tymczasowego międzynarodowego mechanizmu oraz nalega, aby Rada i Komisja dokładnie śledziły zmieniającą się sytuację i wspierały warunki umożliwiające wznowienie niesienia pomocy za pośrednictwem Autonomii Palestyńskiej;

30. zachęca państwa UE będące członkami UNHRC do zbadania możliwości bardziej wydajnego wykorzystywania dostępnego im czasu wystąpień;

31. wyraża niepokój w związku z faktem, iż pomimo zwiększenia liczby posiedzeń grupy roboczej ds. poszanowania praw człowieka (COHOM) pod egidą Rady osiągnięcie celów UE na szczęblu UNHRC wymaga większego nakładu czasu i środków; wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do zwiększenia liczby personelu w Genewie;

32. wzywa państwa członkowskie do niepopierania kandydatur krajów, w których dochodzi do poważnego i systematycznego łamania praw człowieka i zasad demokracji, na odpowiedzialne stanowiska na forach międzynarodowych; wzywa państwa członkowskie do rozpoczęcia negocjacji z wpływowymi państwami o podobnych poglądach w celu zablokowania wyboru tych krajów na takie stanowiska; popiera apel, by od wszystkich kandydujących państw wymagać udziału w specjalnych procedurach i innych mechanizmach wprowadzonych przez UNHRC; w tym kontekście ponownie wzywa państwa członkowskie do wyrażenia poparcia dla utworzenia kryteriów członkostwa łączących wstąpienie do UNHRC ze zobowiązaniem do wydania stałego zezwolenia na stosowanie mechanizmów ONZ;

33. zachęca Radę do stosowania ukierunkowanych sankcji, na wzór tych, które zastosowano po raz pierwszy w stosunku do Białorusi, aby karać osoby szczególnie odpowiedzialne za łamanie praw człowieka w innych krajach;

34. ponownie zwraca się do Rady o wyjaśnienie, jak mogło dojść do wyboru Białorusi do rady administracyjnej Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) w czerwcu 2005 r., skoro stałymi członkami rady administracyjnej są cztery duże państwa UE; zwraca się do Rady o wyjaśnienie, jakie działania dyplomatyczne prowadziła, zanim doszło do tego wyboru, i czy rozważała wniesienie sprzeciwu wobec członkostwa Białorusi;

35. odnotowuje z zaniepokojeniem sprawozdanie grupy ekspertów OZN z października 2006 r., w którym stwierdzono, że diamenty z Wybrzeża Kości Słoniowej służące do finansowania konfliktów zbrojnych przenikają do legalnego obrotu diamentami przez terytorium Ghany, będącej uczestnikiem procesu Kimberley; wzywa Komisję, by wykorzystała pozycję przewodniczącego procesu Kimberley w 2007 r. do wzmocnienia mechanizmów blokujących przepływ takich diamentów; zaleca Komisji podjęcie działań na rzecz kompromisu wymagającego od wszystkich sektorów handlu diamentami wprowadzenia systemów śledzenia drogi diamentów z kopalni do sprzedawcy detalicznego, prowadzenia odpowiedzialnej i przejrzystej polityki z gwarancjami zweryfikowanymi przez niezależnych audytorów oraz poprawienia dokładności statystyk handlu diamentami nieoszlifowanymi, by możliwe było dostatecznie szybkie opracowanie skutecznych analiz umożliwiających wykrycie handlu diamentami służących do finansowania konfliktów zbrojnych;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

36. zwraca się do Rady i do Komisji o poparcie podpisanej przez 46 krajów deklaracji z Oslo w sprawie bomb kasetowych z dnia 23 lutego 2007 r., której celem jest zawarcie do 2008 r. międzynarodowego traktatu w sprawie zakazu produkcji, stosowania, przekazywania i przechowywania bomb kasetowych, zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa humanitarnego; zwraca się do Rady i do Komisji o działania na szczeblu Unii Europejskiej zmierzające do tego, by inne państwa członkowskie poszły za przykładem Austrii i Belgii, które zakazały stosowania bomb kasetowych, oraz na szczeblu międzynarodowym, by kraje, które jeszcze tego nie uczyniły, podpisały deklarację z Oslo;

37. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań o powszechną ratyfikację statutu rzymskiego i o przyjęcie niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. dotyczącym Międzynarodowego Trybunału Karnego⁽¹⁾ oraz związanym z nim planem działań z dnia 4 lutego 2004 r.; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Czad przyjął niedawno statut rzymski, w wyniku czego z dniem 1 stycznia 2007 r. łączna liczba państw stron wzrosła do 104; wzywa Republikę Czeską jako jedyne państwo członkowskie UE, które do tej pory nie ratyfikowało statutu rzymskiego, do jego bezzwłocznego przyjęcia; w tym samym duchu wzywa Radę i Komisję, by zachęcały państwa trzecie do wspierania mechanizmów sprawiedliwości przejściowej na ich terytoriach, jako kroku w kierunku oddania sprawiedliwości ofiarom przypadków poważnego łamania praw człowieka;

38. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że odniesienia do Międzynarodowego Trybunału Karnego włączono do kilku nowych europejskich planów działań na rzecz sąsiedztwa (dotyczących Egiptu, Jordanii, Mołdowy, Armenii, Azerbejdżanu, Gruzji, Libanu i Ukrainy) i że są one przedmiotem negocjacji w przypadku kolejnych nowych planów działań oraz porozumień o partnerstwie i współpracy z kilkoma krajami; w pełni popiera finansowanie przez Komisję – za pośrednictwem europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka – między innymi prac organizacji Koalicja dla Międzynarodowego Trybunału Karnego, Nie ma Pokoju bez Sprawiedliwości, Międzynarodowa Federacja Praw Człowieka oraz Parlamentarzyści na rzecz Działań Globalnych, dążących do ratyfikacji i wdrożenia statutu rzymskiego;

39. uznaje znaczenie, jakie z globalnego punktu widzenia miałyby ratyfikacja statutu rzymskiego przez Stany Zjednoczone; ponownie wzywa Radę i Komisję, by sięgały po wszelkie dostępne metody zachęcania Stanów Zjednoczonych do podpisania i ratyfikowania statutu rzymskiego oraz by wyraziły stanowczą dezaprobatę dla wysiłków Stanów Zjednoczonych zmierzających do aktywnego przeciwdziałania ratyfikacji statutu przez inne kraje oraz oferowania krajom trzecim porozumień równoległych, takich jak traktaty dwustronne o wyłączeniu;

40. wzywa wszystkie państwa członkowskie do pełnej współpracy z międzynarodowym wymiarem sprawiedliwości w sprawach karnych, zwłaszcza poprzez wydawanie zbiegów wymiarowi sprawiedliwości;

41. wzywa wszystkie państwa członkowskie do aktywnego udziału w pracach organów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości powoływanych ad hoc, zwłaszcza w tych, które są finansowane z dobrowolnych składek;

42. podkreśla, że wspomniane wyżej przejściowe organy sprawiedliwości nie powinny nigdy odchodzić od zasad poszanowania praw człowieka i państwa prawa jako jedynych metod oddania sprawiedliwości ofiarom i przerwania bezkarności w najpoważniejszych przypadkach łamania praw człowieka;

Wykonywanie wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka

43. pozytywnie ocenia obecne starania o wdrażanie metod i priorytetów politycznych określonych w pięciu zbiorach wytycznych UE dotyczących praw człowieka oraz o przedstawianie oceny wpływu każdego z tych zbiorów, obejmującej analizę skuteczności wywoływania zmian w państwach trzecich; wyraża zaniepokojenie częstymi doniesieniami, według których ambasady państw członkowskich UE w państwach trzecich oraz misje UE mają nikłą wiedzę lub nie mają żadnej wiedzy na temat tych wytycznych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, str. 67.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

44. zwraca się do Komisji o zapewnienie dostatecznego uświadomienia wszystkich jej pracowników, zwłaszcza zaangażowanych w politykę na rzecz rozwoju, na temat wytycznych dotyczących prawa człowieka; uznaje potrzebę większej przejrzystości w kwestii sposobu wykonywania poszczególnych wytycznych, w tym informacji zwrotnej o przypadkach indywidualnych i informacji o działaniach podejmowanych przez organizacje pozarządowe; wzywa do prowadzenia z udziałem Parlamentu regularnych i przejrzystych ocen wdrażania wytycznych UE, by umożliwić mu odgrywanie aktywnej roli w zakresie odpowiedzialności;

45. pochwala prezydencję niemiecką za zobowiązanie się do opracowania wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka w odniesieniu do praw dziecka; zachęca do konsultowania z Parlamentem, Komisją i społeczeństwem obywatelskim szczegółów dotyczących tych wytycznych, a w razie potrzeby do koordynacji prac z przyszłą prezydencją portugalską w celu dokończenia wprowadzania wytycznych, które powinny zmierzać do skutecznego zniesienia pracy dzieci, koncentrując się głównie na ich nauce i edukacji, co stanowi jeden z milenijnych celów rozwoju;

46. zauważa w wytycznych UE niejednakowe podejście do różnych krajów oraz niejednakowe okoliczności, w jakich wymagane są indywidualne plany wdrażania wytycznych;

47. zwraca uwagę na odpowiedzialność specjalnych przedstawicieli i misji zagranicznych UE w propagowaniu wytycznych UE; zachęca do bardziej proaktywnego podejścia do propagowania wytycznych na wszystkich szczeblach; podkreśla problem zasobów i personelu misji UE w państwach trzecich w odniesieniu do świadomości, monitorowania i wdrażania wytycznych; zachęca reprezentacje państw członkowskich w krajach trzecich oraz delegacje Komisji do skutecznego koordynowania i wspólnego wykorzystywania struktur i personelu, tak aby utworzyć prawdziwe „ambasady Unii Europejskiej” na świecie, a przez to podjąć odpowiedzialność w dziedzinie praw człowieka;

Kara śmierci

48. nalega, by prezydencje utrzymywały podejście polegające na propagowaniu zniesienia kary śmierci poprzez priorytetowe potraktowanie określonych krajów, w których występują perspektywy na pozytywne zmiany polityczne;

49. zachęca prezydencje do ujawnienia, na których krajach zamierzają się skupić w kontekście wytycznych UE w sprawie kary śmierci w ramach tzw. kampanii „krajów na zakręcie” skierowanej do państw o nieustalonym podejściu do kary śmierci; zachęca Radę i Komisję, aby starały się zdobyć możliwie jak największe poparcie dla obecnej inicjatywy Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci w celu jej zupełnego zniesienia, w tym również jej orzekania; nalega, by Rada dokonała aktualizacji wytycznych, pochodzących z 1998 r., by uwzględnić w nich nowe opracowane od tej pory elementy i strategie;

50. sugeruje, by Rada dokonała przeglądu wytycznych i by przegląd ten dał UE możliwość interwencji w indywidualnych, szczególnie niepokojących przypadkach, nieobjętych minimalnymi standardami ONZ zapisanymi w wytycznych;

51. wzywa prezydencję, by zachęcała kraje, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały drugiego protokołu dodatkowego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), oraz te państwa członkowskie, które jeszcze nie podpisały protokołu nr 13 do ECHR dotyczącego zniesienia kary śmierci we wszystkich okolicznościach⁽¹⁾, do podpisania tych dokumentów; przyznaje, że wdrożenie wytycznych w sprawie kary śmierci mogłoby być spójniejsze, gdyby państwa członkowskie podpisały i ratyfikowały wspomniane protokoły i konwencje;

52. przyjmuje z zadowoleniem zorganizowanie w dniach 1-3 lutego 2007 r. w Paryżu trzeciego światowego kongresu przeciwko karze śmierci i przyłącza się do deklaracji końcowej; zamierza kontynuować działania kongresu, zwłaszcza poprzez rozwijanie parlamentarnych aspektów światowej kampanii przeciwko karze śmierci, podnoszenie tej kwestii na forum delegacji międzyparlamentarnych i uczestniczenie we wspólnych zgromadzeniach parlamentarnych; wzywa Radę i Komisję, aby wykorzystywały każdą nadarżającą się okazję do wspierania powoływania regionalnych koalicji na rzecz zniesienia kary śmierci, ze szczególnym uwzględnieniem krajów arabskich;

⁽¹⁾ Według stanu na dzień 7 lutego 2007 r. Francja, Włochy, Łotwa, Polska i Hiszpania podpisały, ale nie ratyfikowały Protokołu nr 13.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

53. przyjmuje z zadowoleniem skoordynowaną publiczną reakcję przedstawicieli UE w Peru na propozycję rozszerzenia stosowania kary śmierci w tym kraju, z naruszeniem peruwiańskiej konstytucji i Amerykańskiej konwencji praw człowieka, widząc w niej dobry przykład zastosowania wytycznych UE w sprawie kary śmierci;

54. wyraża uznanie dla skoordynowanych i skutecznych działań – zarówno publicznych, jak i dyplomatycznych – Parlamentu Europejskiego, Komisji, zainteresowanych państw członkowskich oraz organizacji pozarządowych, które doprowadziły do podjęcia przez prezydenta Pakistanu suwerennej decyzji o zmianie wyroku skazującego na śmierć i ostatecznym uwolnieniu Mirzy Tahira Hussaina, obywatela brytyjskiego, który spędził 18 lat w celi śmierci w Pakistanie; wzywa UE, aby w dalszym ciągu zajmowała się indywidualnymi przypadkami zgodnie z wytycznymi w sprawie kary śmierci, oraz zaleca Radzie i Komisji, aby skutecznie wykorzystywały wymiar parlamentarny w tej kwestii, zwłaszcza przydatne interwencje podejmowane w porę przez delegacje międzyparlamentarne;

Tortury i inne okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie

55. przyjmuje z zadowoleniem wejście w życie w dniu 22 czerwca 2006 r. protokołu dodatkowego do Konwencji przeciwko torturom (OPCAT); zauważa, że jak dotąd tylko 19 państw członkowskich UE podpisało, a tylko 9 ratyfikowało protokół⁽¹⁾; nalega, by wszystkie państwa członkowskie UE, które dotąd nie podpisały i nie ratyfikowały OPCAT, zrobiły to w nadchodzącym roku;

56. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami; wzywa wszystkie państwa członkowskie do natychmiastowego podpisania i ratyfikowania tej konwencji;

57. zaleca, by UE w dalszym ciągu podnosiła kwestie indywidualnych przypadków tortur w ramach wytycznych w sprawie tortur, tak jak robi to w odniesieniu do przypadków kary śmierci w ramach wytycznych dotyczących kary śmierci;

58. aprobuje decyzję Rady o ujawnieniu niektórych zabiegów dyplomatycznych i uznaje to za krok w stronę większej przejrzystości; zwraca się do Rady i Komisji o szczególne uwzględnienie wniosków i zaleceń zawartych w opracowaniu Parlamentu na temat wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania;

59. podkreśla, że chociaż wytyczne zostały przyjęte już w 2001 r., to w odniesieniu do faktycznych przypadków tortur tylko w minimalnym stopniu stosuje się dialog polityczny, oświadczenia i zabiegi dyplomatyczne; zachęca przyszłe prezydencje do przeprowadzania analizy, oceny i planowania wytycznych w sprawie tortur; wzywa Radę, by w przyszłej ocenie wytycznych uwzględniła zalecenia zawarte w analizie zleconej przez podkomisję praw człowieka Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu; zachęca UE do rozszerzenia zakresu wdrażania, zwłaszcza poprzez opracowanie procedury ujawniania i działania w przypadkach indywidualnych w wybranych krajach;

60. zaleca prezydencji niemieckiej i portugalskiej kontynuowanie w odpowiednich przypadkach szeregu zabiegów dyplomatycznych w kwestii tortur; podkreśla jednak, że same kroki dyplomatyczne nie wystarczą i że należy konsekwentnie i w oparciu o gruntowną analizę lokalnej sytuacji prowadzić inne uzupełniające działania, na przykład zacieśniając stosunki z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego zajmującymi się kwestią tortur i maltretowania w poszukiwaniu skutecznych sposobów zajmowania się indywidualnymi przypadkami tortur i maltretowania jako uzupełnienia działań znanych obrońców praw człowieka i z myślą o zapewnieniu spójności i ciągłości działań misji UE mających zwalczać stosowanie tortur i maltretowanie w państwach trzecich;

61. podkreśla, że regularny udział prezydencji lub sekretariatu Rady w pracach odpowiednich komisji ONZ oraz dalsza współpraca z Radą Europy i z jej komisją ds. zapobiegania torturom może przynieść znaczny i użyteczny wkład w podejmowanie decyzji dotyczących działań dyplomatycznych wobec niektórych krajów;

⁽¹⁾ Podpisały, ale jeszcze nie ratyfikowały (stan na styczeń 2007 r.): Austria (2003), Belgia (2005), Cypr (2004), Finlandia (2003), Francja (2005), Niemcy (2006), Włochy (2003), Luksemburg (2005), Holandia (2005), Portugalia (2006) oraz Rumunia (2007). Podpisały i ratyfikowały: Republika Czeska, Dania, Polska, Hiszpania, Szwecja, Zjednoczone Królestwo, Malta, Estonia i Słowenia. Dotąd nie podpisały ani nie ratyfikowały OPCAT: Bułgaria, Grecja, Węgry, Irlandia, Łotwa, Litwa i Słowacja.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

62. nalega, by Rada i Komisja dalej prowadziły zabiegi dyplomatyczne wobec wszystkich międzynarodowych partnerów UE na rzecz ratyfikacji międzynarodowych konwencji wprowadzających zakaz stosowania tortur i maltretowania oraz przepisów dotyczących rehabilitacji osób, które przeżyły tortury; wzywa UE do wysoce priorytetowego traktowania – w ramach polityki praw człowieka – walki ze stosowaniem tortur i maltretowaniem, szczególnie poprzez intensyfikację wdrażania wytycznych UE i wszelkich innych narzędzi UE, jak na przykład europejska inicjatywa na rzecz demokracji i praw człowieka, oraz poprzez powstrzymanie państw członkowskich UE od sięgania po gwarancje dyplomatyczne w kontaktach z państwami trzecimi, w których istnieje realne niebezpieczeństwo tortur lub maltretowania;

63. potwierdza, że okaleczanie kobiecych narządów płciowych stanowi pogwałcenie prawa człowieka do integralności fizycznej, oraz wyraża zaniepokojenie próbami zaliczania tego rodzaju aktów okaleczania do zwykłych praktyk medycznych;

Dzieci w konfliktach zbrojnych

64. przyjmuje z zadowoleniem mianowanie pani Radhiki Coomaraswamy w kwietniu 2006 r. specjalnej przedstawiciel Sekretarza Generalnego ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych, którego mandat obejmuje określenie strategii namacalnej ochrony dzieci w konfliktach zbrojnych i pełne wdrożenie międzynarodowych standardów i norm ochrony dzieci;

65. przyjmuje z zadowoleniem zorganizowaną wspólnie przez francuskiego ministra spraw zagranicznych i Fundusz NZ na Rzecz Dzieci (UNICEF) w lutym 2007 r. konferencję zatytułowaną „Uwolnijmy dzieci od wojny” oraz przyjęcie „zasad paryskich” i wytycznych w sprawie dzieci w siłach lub oddziałach zbrojnych, uznając je za ważny element motywowania wspólnoty międzynarodowej do wspierania ochrony, zwiększania świadomości i umieszczania kwestii dzieci w konfliktach zbrojnych w centrum działań na rzecz utrzymywania i budowania pokoju;

66. podkreśla, że zwłaszcza kobiety-żołnierze wywołują podstawy do obaw, gdyż są one ofiarami zarówno seksualnego wykorzystywania, jak i zbyt częstego ostracyzmu we własnym środowisku po demobilizacji i wzywa do stosowania środków opracowanych specjalnie z myślą o ich problemach i wspierających je w przystosowaniu się po demobilizacji oraz powrocie do cywilnego życia;

67. zwraca się do wszystkich państw członkowskich o ratyfikowanie protokołów dodatkowych do Konwencji o prawach dziecka;

68. zauważa, że wiele krajów, w tym niektóre państwa członkowskie UE, szkolą dzieci do udziału w konfliktach zbrojnych; wzywa wszystkie kraje do podjęcia działań zmierzających do zapewnienia, że osoby poniżej 18 roku życia nie będą szkolone do udziału w konfliktach zbrojnych;

69. przyjmuje z zadowoleniem strategię wdrażania (IS) przyjętą w kwietniu 2006 r. przez prezydencję austriacką, która określa specjalne zalecenia dotyczące działań, oraz zawarte w niej wskazówki, że kwestie praw człowieka należy regularnie uwzględniać na wczesnych etapach planowania operacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); wyraża uznanie dla wysiłków prezydencji fińskiej na rzecz wprowadzenia w życie IS; ubolewa, że potencjał dostępnych UE narzędzi politycznych (jak na przykład zabiegi dyplomatyczne i dialog polityczny) nie był w pełni wykorzystywany od czasu przyjęcia wytycznych w 2003 r.;

70. podkreśla znaczenie dalszego koncentrowania się na wytycznych jako uzupełnieniu IS, ponieważ wytyczne mają bardziej całościowy charakter; ubolewa, że fińska prezydencja podjęła niewiele zabiegów dyplomatycznych i innych kroków dotyczących dzieci w konfliktach zbrojnych; nalega, by monitorując kwestie dotyczące dzieci w konfliktach zbrojnych i przygotowując sprawozdania na ten temat, UE utrzymywała wysokie standardy jakości i szczegółowości; wzywa Komisję i Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB do zagwarantowania, że przyszłe prezydencje będą w pełni zaznajomione z IS;

71. zwraca się do Komisji i Rady o sporządzenie listy pytań do szefów misji, mających pomóc im w sporządzaniu regularnych sprawozdań; wzywa Komisję i Radę do sporządzenia listy kryteriów pozwalających na określenie, czy dany kraj jest „priorytetowy”, oraz do częstszego konsultowania się z zainteresowanymi stronami w celu uzyskania ich opinii; nalega, by Komisja i Rada sporządziły dokument zawierający propozycje sposobów wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1612 (2005), jak zasugerowano w zaleceniach IS;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

72. wzywa Komisję do lepszego odzwierciedlania celów wytycznych poprzez włączanie problematyki dzieci w konfliktach zbrojnych do wszystkich dziedzin, w tym również do współpracy na rzecz rozwoju;

73. przyjmuje z zadowoleniem zaproszenie do składania wniosków wydane przez Komisję na początku 2006 r. z myślą o wyselekcjonowaniu i sfinansowaniu projektów dotyczących zwalczania handlu kobietami i dziećmi oraz ochrony praw grup najbardziej zagrożonych w konfliktach zbrojnych, szczególnie praw dzieci;

74. z zadowoleniem odnosi się również do przyjęcia w grudniu 2006 r. koncepcji UW dotyczącej wspierania rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji, zawierającej istotne i systematyczne odniesienia do dzieci, oraz do wsparcia Wspólnoty (za pośrednictwem Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Pomocy Humanitarnej ECHO) dla prowadzonego przez UNICEF przeglądu „zasad kapsztadzkich” dotyczących rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji dzieci;

Obroncy praw człowieka

75. podkreśla, że pełne wdrożenie wytycznych UE z 2004 r. dotyczących obrońców praw człowieka należy traktować priorytetowo i że w ślad za zaleceniami Rady przyjętymi w czerwcu 2006 r. po pierwszym, przeprowadzonym przez prezydentkę austriacką przeglądzie wdrożenia wytycznych powinny pójść konkretne działania; zachęca Radę do ułatwiania odpowiedniej kontynuacji zabiegów dyplomatycznych i do oceny wpływu działań podjętych w imieniu danych osób poprzez utworzenie centralnej bazy danych dotyczącej zabiegów dyplomatycznych UE;

76. podkreśla, że UE powinna zwiększyć poziom świadomości wszystkich podmiotów UE w Brukseli, w stolicach i na szczeblu misji na temat istnienia, intencji, treści i operacyjnego stosowania wytycznych; uznaje, że wewnętrzne budzenie świadomości powinno skupiać się na dążeniu do głębszego zrozumienia pracy obrońców praw człowieka; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zorganizowania warsztatów szkoleniowych na temat stosowania wytycznych, przeznaczonych dla organów regionalnych oraz pracowników przedstawicielstw, ambasad i konsulatów, z udziałem obrońców praw człowieka na wczesnych etapach organizacji, oraz do wymiany dobrych praktyk w dziedzinie finansowego i niefinansowego wspierania obrońców praw człowieka; uważa, że pomysł wydawania wiz obrońcom praw człowieka, którzy znaleźli się w poważnym niebezpieczeństwie, jak zaleca Rada, należy uznać za ważny priorytet;

77. podkreśla znaczenie opracowania podręcznika wdrażania wytycznych dla obrońców praw człowieka w terenie; zachęca grupę roboczą Rady ds. praw człowieka (COHOM) do rozpowszechniania w oddziałach regionalnych oraz w ambasadach i przedstawicielstwach tłumaczeń wytycznych UE dotyczących praw człowieka na języki UE używane w komunikacji w państwach trzecich oraz na najważniejsze języki spoza UE; podkreśla, że misje UE powinny bardziej proaktywnie docierać do lokalnych obrońców praw człowieka;

78. wzywa Radę i Komisję do systematycznego podnoszenia kwestii sytuacji obrońców praw człowieka w każdym dialogu politycznym, w tym w rozmowach dwustronnych z państwami członkowskimi UE; wzywa Radę do systematycznego informowania Parlamentu o wdrażaniu wytycznych w terenie i do pełnego włączania go w proces ich oceny; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że jednym z priorytetów europejskiej inicjatywy na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR) jest ochrona obrońców praw człowieka, która obejmuje natychmiastowe wprowadzenie przez UE środków ochronnych; przyjmuje z zadowoleniem również inicjatywę światowej kampanii UE na rzecz obrońców praw człowieka; odnotowuje sprawozdania i zalecenia specjalnej przedstawiciel ONZ ds. obrońców praw człowieka, pani Hiny Jilani;

Wytyczne w sprawie dialogu na temat praw człowieka oraz uznanych konsultacji z państwami trzecimi

79. podkreśla, że globalna strategia Unii Europejskiej na rzecz promowania praw człowieka i demokracji nie może opierać się wyłącznie na stosunkach dwustronnych lub wielostronnych między państwami, lecz musi angażować i pozyskiwać w miarę możliwości niewchodzące w skład rządów, takie jak parlamentarzyści, naukowcy, intelektualiści, dziennikarze, obrońcy demokracji, działacze, liderzy organizacji pozarządowych oraz opiniiotwórcy;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

80. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Rada sporządziła dokument zawierający przegląd rozmów i konsultacji dotyczących praw człowieka; zwraca się do Rady o uwzględnienie sprawozdania z inicjatywy własnej Parlamentu, którego wersja robocza jest właśnie opracowywana, w sprawie oceny rozmów i konsultacji z państwami trzecimi na temat praw człowieka; ubolewa w tym kontekście, że ocenę Rady uznano za poufną, i zwraca się do Rady o pozytywną odpowiedź na wniosek o opracowanie wraz z Parlamentem systemu, w którym wybrani posłowie do Parlamentu Europejskiego mogliby być informowani o działaniach tajnych; ponownie sugeruje, by wzorem dla tego systemu był system informowania wybranych posłów o tajnych materiałach dotyczących bezpieczeństwa i obrony; uważa, że ogólnie rzecz biorąc dialog na temat praw człowieka powinien zostać zaplanowany i przeprowadzony w sposób przejrzysty oraz że należy poszukiwać odpowiednich środków dla osiągnięcia tego celu;

81. podkreśla potrzebę znacznego nasilenia i poprawy dialogu na temat praw człowieka między UE a Chinami; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Chiny podjęły decyzję o ponownym zbadaniu przez Sąd Najwyższy wszystkich wyroków kary śmierci, pozostaje jednak zaniepokojony faktem, że Chiny wykonują nadal większość egzekucji, które mają miejsce na całym świecie; podkreśla, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Chinach nadal jest bardzo niepokojąca; wzywa Radę do udzielenia Parlamentowi bardziej szczegółowych informacji na posiedzeniu publicznym po zakończeniu debaty; podkreśla znaczenie wracania w dialogu do kwestii podnoszonych już wcześniej; wspiera Komisję i Radę w bieżących refleksjach na temat sposobów poprawy dialogu; zauważa, że pomimo istotnych reform gospodarczych nadal występują obawy dotyczące praw politycznych i praw człowieka, między innymi w takich kwestiach, jak pozbawianie wolności za przekonania polityczne, obozy pracy przymusowej, wolność wypowiedzi i wolność wyznania, prawa mniejszości religijnych i etnicznych, zarzuty dotyczące nielegalnego pobierania organów do przeszczepów oraz system obozów Laogai; zauważa, że obawy te powinny zostać uwypuklone w czasie przygotowań do igrzysk olimpijskich w Pekinie; nalega, by UE zagwarantowała uzależnienie stosunków handlowych z Chinami od reform w dziedzinie praw człowieka, i w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka, zanim zostanie zawarte jakiegokolwiek nowe porozumienie ramowe o partnerstwie i współpracy; zwraca się do Rady i Komisji o podniesienie kwestii Tybetu i aktywne poparcie dla wznowienia rozmów między rządem Chin a wysłannikami Dalajlamy;

82. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że prowadzony z Iranem dialog na temat praw człowieka został przerwany w 2004 r. z powodu braku współpracy ze strony Iranu; ubolewa, że zdaniem Rady nie nastąpił w tej materii żaden postęp; wzywa Iran do ponownego podjęcia dialogu oraz do wyznaczenia przy udziale UE punktów odniesienia pozwalających na dążenie do faktycznych postępów w tej dziedzinie; wzywa Komisję do wdrożenia wszelkich koniecznych działań w ramach EIDHR, do promowania kontaktów i współpracy z irańskim społeczeństwem obywatelskim oraz do dalszego wspierania demokracji i praw człowieka; wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, wskazując zwłaszcza na nasilenie represji wobec obrońców praw człowieka; jednocześnie ubolewa, że Iran wciąż stosuje karę śmierci w warunkach stanowiących pogwałcenie norm międzynarodowych, potępia w szczególności egzekucje nieletnich przestępców; wzywa Radę do wyrażania zaniepokojenia sytuacją w zakresie praw człowieka w tym kraju we wszystkich kontaktach z rządem irańskim oraz do skoncentrowania wysiłków na ochronie obrońców praw człowieka, zwłaszcza kobiet, a także na przekonaniu Iranu, by niezwłocznie wprowadził moratorium na egzekucje jako pierwszy krok na drodze do zniesienia kary śmierci;

83. odnotowuje kontynuację konsultacji UE z Rosją na temat praw człowieka; wspiera Radę w dążeniu do celu, jakim jest przekształcenie tych konsultacji w otwarty i faktyczny dialog na temat praw człowieka między UE i Rosją, a także wzywa do włączenia w ten proces Parlamentu Europejskiego oraz europejskich i rosyjskich organizacji pozarządowych; ubolewa, że UE odnosi tylko ograniczone sukcesy w dążeniu do zmian politycznych, co jest wynikiem podnoszenia trudnych kwestii, takich jak sytuacja w Czeczenii, bezkarność i kwestia niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, traktowanie obrońców praw człowieka, niezależność mediów i wolność wypowiedzi, traktowanie mniejszości etnicznych, dyskryminacja ze względu na orientację seksualną, przestrzeganie zasad państwa prawa oraz ochrona praw człowieka w siłach zbrojnych i inne; wyraża zaniepokojenie faktem, że rosyjskie prawodawstwo ogranicza działalność organizacji pozarządowych; ubolewa z powodu zagrożenia ciężącego nad dziennikarzami i obrońcami praw człowieka oraz jest zbulwersowany zamordowaniem Anny Politkowskiej; oczekuje, że Rosja będzie podejmować dalsze kroki w celu ochrony wolności wypowiedzi oraz bezpieczeństwa dziennikarzy i obrońców praw człowieka; w związku z tym uważa, że UE powinna priorytetowo traktować współpracę Rosji z mechanizmami ONZ związanymi z prawami człowieka oraz ratyfikację wszystkich właściwych konwencji dotyczących praw człowieka; wyraża zaniepokojenie zarzutami, zgodnie z którymi rosyjski rząd stoi za otruciem Aleksandra Litwinienki, zmarłego w listopadzie 2006 r. w Londynie; wyraża zaniepokojenie z powodu kolejnych zarzutów postawionych zatrzymanemu w 2003 r. byłemu szefowi Jukosu Michajłowi Chodorkowskiemu oraz z powodu doniesień o traktowaniu go w więzieniu; wzywa Komisję i Radę do podnoszenia tego rodzaju przypadków w rozmowach z władzami rosyjskimi na najwyższym szczeblu oraz do zawarcia tych kwestii w nowym porozumieniu o partnerstwie i współpracy; wzywa Komisję do określenia bardziej wyraźnych zobowiązań i do ustanowienia skuteczniejszych mechanizmów kontrolnych jako uzupełnienie klauzuli dotyczącej praw człowieka, aby osiągnąć rzeczywistą poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

84. z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe działania Rady i Komisji oraz Parlamentu Europejskiego w zakresie zwalczania łamania praw człowieka na Białorusi; podkreśla, że należy kontynuować tę politykę, zwracając szczególną uwagę na naruszanie swobody wypowiedzi i prawa do odbywania pokojowych zgromadzeń oraz zrzeszania się, jak również na naruszanie praw mniejszości narodowych; zwraca uwagę na konieczność wspierania represjonowanej opozycji politycznej;

85. nalega, by Komisja i Rada utworzyły podkomisje ds. praw człowieka i demokracji dla wszystkich krajów objętych polityką sąsiedztwa, jak to miało miejsce w przypadku Maroka i Jordanii, a obecnie jest rozważane w przypadku Egiptu, Tunezji i Libanu; ponownie domaga się włączenia Parlamentu w przygotowywanie ich posiedzeń oraz należytego informowania o ich rezultatach;

86. docenia próby nawiązania dialogu na temat praw człowieka z Uzbekistanem, zauważa jednak, że nie było to możliwe z powodu niezdolności Uzbekistanu do konstruktywnego podejścia do tego rodzaju dialogu; jest zdania, że nawiązanie dialogu z Uzbekistanem na temat praw człowieka nie powinno prowadzić do zniesienia sankcji nałożonych na ten kraj, jeżeli nie nastąpi poprawa w dziedzinie praw człowieka i demokracji; w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka przed podjęciem jakichkolwiek decyzji;

87. jest przekonany, że postęp w rozmowach sześciopartnych przyczyni się do powstania korzystniejszego klimatu politycznego, w którym możliwe będzie wznowienie dialogu na temat praw człowieka z Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną; wzywa Komisję i Radę do stanowczego dążenia do tego celu w ramach kontaktów i negocjacji z KRLD;

88. odnotowuje prowadzone przez Komisję i Radę negocjacje dotyczące przygotowań Turcji do członkostwa w UE i napotkane w tej dziedzinie problemy; wyraża szczególne zaniepokojenie w związku z ograniczonymi postępami, jakie osiągnięto do tej pory, oraz koniecznością większego skoncentrowania się na kwestiach dotyczących praw człowieka w Turcji, zwłaszcza w odniesieniu do wolności wyznania dla wszystkich wspólnot religijnych i pełnego korzystania przez nie z praw własności, ochrony mniejszości, swobody wypowiedzi i kwestii praw człowieka dla ludności pochodzenia kurdyjskiego mieszkającej w południowo-wschodniej części kraju; potępia tragiczny przypadek zamordowania dziennikarza Hrant'a Dinka w styczniu 2007 r., będący przykładem narastających nastrojów nacjonalistycznych w grupach tureckiego społeczeństwa, dostrzega jednak silne potępienie morderstwa w całym kraju, w tym również przez rząd, oraz szybkie zatrzymanie sprawców; zachęca rząd turecki do zmiany art. 301 tureckiego kodeksu karnego, który wyraźnie ogranicza wolność wypowiedzi w mediach;

89. zwraca się do Rady i Komisji, by zwłaszcza w sytuacjach pokonfliktowych, w tym w sytuacjach, w których gwałty na kobietach i dziewczynkach stosowane były jako broń wojenna oraz w których przemoc wobec kobiet wciąż jest szeroko rozpowszechniona, uwzględniały wysiłki krajów partnerskich zmierzające do zajęcia się przypadkami naruszeń praw człowieka w przeszłości jako dowód obecnego zaangażowania w kwestie praw człowieka;

90. podkreśla, że prowadząc dialog i konsultacje na temat praw człowieka, instytucje UE powinny podnosić wszystkie obawy związane z łamaniem praw człowieka i podstawowych wolności i/lub przypadkami dyskryminacji; podkreśla znaczenie dialogu i konsultacji tam, gdzie naruszenia te są powszechne i systematyczne, a także uznaje, że presja międzynarodowa może pomagać w zapobieganiu przyszłym naruszeniom;

91. zauważa z zaniepokojeniem, że udział Parlamentu w dialogu i konsultacjach na temat praw człowieka nie zawsze jest tak kompleksowy, jak powinien być, oraz zachęca Radę i Komisję do inicjowania dialogu przy zwiększonym udziale posłów do Parlamentu Europejskiego;

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji, w tym działalności obu prezydencji

92. pochwała współpracę między prezydentką fińską i austriacką, mającą na celu zagwarantowanie spójnego podejścia do kwestii praw człowieka i demokracji; oczekuje, że prezydencja niemiecka, portugalska i słoweńska będą kontynuować proces współpracy;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

93. popiera zdecydowane stanowisko Rady i Komisji wobec trwającego łamania praw człowieka i zasad demokracji w Birnie/Myanmarze oraz zaangażowanie UE na rzecz osiągnięcia głównych celów, a mianowicie utworzenia prawowitego, demokratycznie wybranego cywilnego rządu respektującego prawa człowieka wobec mieszkańców i przywracającego normalne stosunki ze wspólnotą międzynarodową; wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia wspólnego stanowiska UE poprzez przyjęcie skuteczniejszych i ukierunkowanych sankcji w świetle faktu, że sytuacja w Birnie/Myanmarze nadal się pogarsza; zachęca Radę i Komisję, by w ramach wspólnego stanowiska w sprawie Birny/Myanmaru działały bardziej aktywnie z krajami Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) i krajami graniczącymi, wzywając je do odpowiedzialnego wykorzystania ich wpływów w celu wywołania pozytywnych zmian; wzywa UNHRC do podjęcia proaktywnej inicjatywy, która mogłaby przyjąć formę specjalnej sesji poświęconej tej sprawie; zachęca Radę i Komisję do nakłonienia Chin, Indii i innych krajów, które nadal dostarczają juncie wojskowej broń i inne wsparcie, aby powstrzymały się od tych działań i dołączyły do wspólnoty międzynarodowej w jej wysiłkach zmierzających do zmian na lepsze w Birnie/Myanmarze; dostrzega wysiłki podejmowane do tej pory na szczeblu Rady Bezpieczeństwa ONZ w odpowiedzi na nieustający kryzys humanitarny; wzywa Radę i Komisję, by dążyły do konsensusu z Chinami, Rosją i RPA w sprawie wiążącej rezolucji domagającej się poważnych rozmów trójstronnych między Radą Pokoju i Rozwoju Państwa, Narodową Ligą na rzecz Demokracji i mniejszościami etnicznymi oraz uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, w tym Aung San Suu Kyi;

94. wyraża rozczarowanie brakiem jakichkolwiek pozytywnych wyników w sprawie uwolnienia pięciu bułgarskich pielęgniarek i palestyńskiego lekarza lub zapewnienia im sprawiedliwego procesu sądowego; osoby te były przetrzymywane i zostały skazane na śmierć przez reżim libijski za celowe zarażenie dzieci wirusem HIV na podstawie zeznań uzyskanych w drodze tortur; zauważa, że pomimo wysiłków Komisji zmierzających do rozwiązania problemu na drodze dialogu politycznego oraz zaoferowania zarażonym dzieciom leczenia, reżim libijski zachowuje arogancki stosunek do sprawy i nadal wydaje w mediach prowokacyjne oświadczenia; w związku z tym nalega, by Komisja zrewidowała narzędzia polityczne stosowane wobec Libii, by znaleźć skuteczniejszy sposób szybkiego rozwiązania tej sprawy oraz zakończenia ośmiolletnich cierpień i rażącego łamania praw człowieka;

95. wyraża ubolewanie, że Rada i Komisja nie były w stanie podjąć żadnych zdecydowanych działań w celu przekonania rządu Etiopii do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich wybranych posłów i innych więźniów politycznych oraz do wypełnienia obowiązków w odniesieniu do przestrzegania praw człowieka, zasad demokratycznych i państwa prawa; przypomina o szeregu rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie Etiopii, przyjętych od czasu monitorowanych przez UE wyborów w Etiopii w 2005 r., a zwłaszcza o ostatniej z nich, przyjętej 16 listopada 2006 r.⁽¹⁾;

96. zwraca się do Rady i Komisji o zachęcanie i wspieranie rządu Senegal w przygotowaniu szybkiego i sprawiedliwego procesu Hissène'a Habré, aby mógł on odpowiedzieć przed sądem za masowe łamanie praw człowieka;

97. dostrzega znaczące konsekwencje, jakie dla praw człowieka ma wojna trwająca w Iraku oraz złożony charakter obecnej niepewnej sytuacji politycznej; odnotowuje sprawozdania i rezolucje przyjęte przez Parlament w sprawie Iraku oraz zawarte w nich zalecenia; wzywa Radę i Komisję do stałego oceniania, w jaki sposób UE mogłaby odegrać bardziej konstruktywną rolę w doprowadzeniu do stabilizacji w Iraku; z ogromnym zdumieniem odnotowuje, że mimo katastrofalnej sytuacji i cierpień ludności irackiej i irackich uchodźców Biuro Pomocy Humanitarnej ECHO czasowo wstrzymało pomoc humanitarną dla Iraku; z zadowoleniem przyjmuje jednakże wznowienie tej pomocy począwszy od lutego 2007 r.;

98. wyraża uznanie dla Komisji za podniesienie rangi problemu handlu ludźmi w UE i nalega, by podjęto wszelkie niezbędne środki w celu zwalczania handlu ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi; wzywa Komisję, by nadal pociągała do odpowiedzialności państwa członkowskie, które nie wypełniają ustaleń konwencji i dyrektyw sprzeciwiających się handlowi ludźmi, w szczególności dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami⁽²⁾; podkreśla również, że w walce z handlem ludźmi należy przyjąć podejście oparte na prawach człowieka w odniesieniu do ofiar handlu ludźmi; wyraża uznanie dla prezydencji austriackiej, w szczególności za podjęcie licznych inicjatyw przeciwko handlowi ludźmi, w tym konferencji ekspertów UE w czerwcu 2006 r. poświęconej wdrożeniu planu UE w sprawie handlu ludźmi, oraz odnotowuje konkluzje i zalecenia podjęte w ciągu tego dwudniowego spotkania;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0501.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, str. 19.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

99. wyraża żal z powodu niezorganizowania przez prezydencję fińską czwartego posiedzenia sieci punktów kontaktowych UE w sprawie osób winnych ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych, które jest trudną do przecenienia metodą wzmocnienia współpracy między państwami członkowskimi UE w zakresie prowadzenia dochodzeń i ścigania międzynarodowych zbrodni na szczeblu krajowym; zwraca uwagę na zobowiązanie zawarte w konkluzjach Rady w sprawie sieci UE, aby odbywać jedno posiedzenie w czasie trwania każdej prezydencji, oraz wzywa do skutecznej realizacji konkluzji przyjętych na poprzednich posiedzeniach sieci UE; zwraca się do wszystkich prezydencji o włączenie tej kwestii jako stałego punktu do swojego programu działań;

100. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka” (COM(2006)0367); ma nadzieję, że dzięki temu Komisja zapewni solidną podstawę bardziej skutecznej i obszernej polityki zmierzającej do ochrony najbardziej podstawowych praw dziecka; dostrzega jednak z zaniepokojeniem, że na płaszczyźnie światowej poziom przestrzegania praw dzieci ulega pogorszeniu;

101. wyraża ubolewanie, że przemoc w Darfurze nadal pozostaje niepowstrzymana, a rząd Sudanu nie został pociągnięty do odpowiedzialności za powtarzające się niezastosowanie się do międzynarodowych żądań i brak ochrony swych obywateli przed przemocą, wyraża jednak zadowolenie z powodu niedawnych aktów oskarżenia wydanych przez Międzynarodowy Trybunał Karny; wyraża ubolewanie, że UE nie podjęła bardziej jednostronnych działań wobec kryzysu w Darfurze i nie próbowała przekonać rządu Sudanu do przyjęcia międzynarodowych sił pokojowych; podkreśla, że stały nacisk dyplomatyczny jest konieczny, by zademonstrować rządowi Sudanu, że po jego słownych zobowiązaniach muszą następować obszerne i nieprzerwane wysiłki zmierzające do powstrzymania przemocy w Darfurze oraz że wspólnota międzynarodowa nie zaakceptuje dalszego zaniedbywania przez Sudan jego zobowiązań i odpowiedzialności za chronienie swych obywateli; wzywa Radę do uzgodnienia planu konkretnych, ukierunkowanych sankcji, które zostaną nałożone na reżim w Chartumie w wyznaczonym terminie w przypadku niezastosowania się do żądań wspólnoty międzynarodowej; wzywa UE, aby wniosła swój wkład do międzynarodowych sił pokojowych (i wywarła nacisk na innych, aby również to uczynili), i do ustanowienia strefy zakazu lotów nad Darfurem oraz aby zadbała o zapewnienie Unii Afrykańskiej odpowiednich środków i pomocy w wypełnianiu jej mandatu; zwraca się do UE o dążenie wysłania do Czadu misji pokojowej ONZ, której głównym zadaniem byłaby ochrona ludności cywilnej; zwraca się do państw członkowskich, Rady i Komisji o przejęcie odpowiedzialności i zapewnienie skutecznej ochrony ludności Darfuru przed katastrofą humanitarną;

102. domaga się przyjęcia kodeksu postępowania w zakresie norm, jakich powinien przestrzegać personel wojskowy i cywilny w trakcie misji pokojowych i humanitarnych na obszarach konfliktów zbrojnych, włączenia doń sankcji za nieprzestrzeganie oczekiwanych wysokich norm postępowania, szczególnie w odniesieniu do jakiegokolwiek postaci przemocy o podłożu płciowym;

103. z zadowoleniem przyjmuje fakt wyznaczenia przez pięć państw członkowskich specjalnych ambasadorów ds. praw człowieka z zadaniem niesienia pomocy potrzebującym w krajach trzecich, w szczególności w zakresie praw człowieka, oraz odnotowuje bieżące działania w tej dziedzinie; zwraca się do pozostałych państw członkowskich o rozważenie podjęcia podobnych kroków;

104. domaga się od Komisji i Rady przedstawienia przeglądu krajów, które nie wystosowały stałego zaproszenia do wszystkich specjalnych mechanizmów, specjalnych sprawozdawców i specjalnych przedstawicieli ONZ;

105. z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie nowego instrumentu w postaci list UE dotyczących zatrzymanych/więźniów sumienia w odniesieniu do kilku krajów; ponownie zwraca się do Rady o sporządzenie list UE dotyczących zatrzymanych/więźniów sumienia w każdym kraju trzecim, wobec którego istnieją obawy co do poszanowania praw człowieka, oraz o przedstawianie odpowiedniej listy podczas każdego spotkania w ramach dialogu politycznego; zwraca się do Komisji, aby poinformowała Parlament o wszystkich istniejących listach;

106. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja i Rada ustaliły i okresowo uaktualniają listy „krajów zainteresowania” w związku ze szczególnymi kwestiami, mianowicie listy tzw. krajów „na zakręcie” w związku z karą śmierci, „krajów zainteresowania” z powodu stosowania tortur oraz krajów, w których sytuacja obrońców praw człowieka jest szczególnie niepokojąca;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

107. wyraża zdziwienie, że sekretariat Rady do tej pory nie zastosował się do decyzji Rady ds. Ogólnych z dnia 12 grudnia 2005 r., która przyjęła przepis stanowiący, że uaktualnione broszury UE o prawach człowieka mają być udostępniane wszystkim instytucjom UE⁽¹⁾; oczekuje, że otrzyma bieżącą wersję broszur w możliwie najkrótszym terminie;

108. przyjmuje z zadowoleniem uznanie przez Radę, że niedawno przyjęta Konwencja na temat praw osób niepełnosprawnych rozszerzy możliwości UE zajmowania się sytuacją w zakresie wspierania i ochrony praw osób niepełnosprawnych poza Unią, i domaga się w kontekście tej nowej konwencji, aby UE w bardziej skuteczny sposób monitorowała sytuację w zakresie praw człowieka dla osób niepełnosprawnych w krajach trzecich z myślą o przedstawieniu do 2009-2010 r. sprawozdania na temat zasadniczych konkluzji;

109. nalega, aby wszystkie dotyczące praw człowieka rozmowy z krajami trzecimi, instrumenty, dokumenty oraz sprawozdania, w tym sprawozdania roczne, odnosiły się wyraźnie do spraw dyskryminacji, w tym do spraw mniejszości etnicznych, wolności wyznania, w tym praktyk dyskryminacyjnych wobec mniejszości religijnych, a także podnosiły wyraźnie kwestię ochrony i propagowania praw mniejszości etnicznych, praw człowieka w odniesieniu do kobiet, praw dzieci, praw rdzennej ludności, osób niepełnosprawnych, w tym niepełnosprawnych umysłowo, a także osób wszystkich orientacji seksualnych, w stosownych przypadkach angażując w pełni ich organizacje zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;

110. uważa, że aktywna polityka w zakresie praw człowieka nie może ograniczać się do przypadków najbardziej widocznych dla opinii publicznej; przypomina, że poważne przypadki łamania prawa zdarzają się na marginesie kontroli opinii publicznej, w zamkniętych placówkach dla dzieci, osób starszych i chorych oraz w więzieniach; podkreśla, że konieczne jest, by Unia Europejska zapewniła kontrolę ekspertów nad życiem w tych placówkach;

111. zwraca się do Rady o ponowne rozpatrzenie procedury tworzenia listy grup terrorystycznych, a także rozważyła jasną metodę wykreślenia grup z listy, jeśli zasłużą na usunięcie z niej (uwzględniając ich postawę, historię i działania);

112. uważa, że jasna, skuteczna i zharmonizowana wspólna polityka kontroli wywozu broni, mająca swoje podstawy w prawie obowiązującym kodeksie postępowania, może odgrywać decydującą rolę w zwalczaniu terroryzmu, zapobieganiu konfliktom, zapewnianiu regionalnej stabilizacji i propagowaniu praw człowieka, a także wzywa prezydencję UE, Radę, Komisję i państwa członkowskie do dalszego wsparcia dla międzynarodowego traktatu o handlu bronią;

113. ubolewa, zgodnie z tym, co wyrażono w rezolucji z dnia 14 lutego 2007 r., z powodu niewypełnienia przez Radę i prezydencję UE obowiązku pełnego informowania Parlamentu o głównych aspektach i podstawowych opcjach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w związku z pracami Komisji tymczasowej do zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów;

114. podkreśla, że na tym etapie, gdy UE nie może zaoferować Białorusi pełnego uczestnictwa w polityce sąsiedztwa, powinna nadal dokładać wszelkich starań, by znaleźć odpowiednie sposoby zapobiegania dalszym aktom antydemokratycznym i naruszeniom praw człowieka w tym kraju, będącym bezpośrednim sąsiadem UE; dlatego wzywa Radę i Komisję do uważnego monitorowania sytuacji na Białorusi i do zwiększenia wsparcia działalności społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych i opozycji politycznej;

Program pomocy zewnętrznej opracowany przez Komisję

Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR)

115. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w efekcie nalegań ze strony Parlamentu Komisja i Rada zgodziły się z opinią, iż w celu propagowania demokracji i praw człowieka na świecie potrzebny jest specjalny instrument finansowy (EIDHR);

⁽¹⁾ Konkluzje Rady z 12 grudnia 2005 r., 15293/1/05 REV 1, załącznik, str. 14.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

116. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje przeprowadzone przez Komisję z organizacjami pozarządowymi i społeczeństwem obywatelskim w związku z wdrożeniem nowego EIDHR; wzywa do zachowania całkowitej przejrzystości sposobów wydawania pieniędzy oraz wyboru i oceny projektów realizowanych w ramach tego instrumentu;
117. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia w ramach EIDHR nowego środka (jako jednego ze środków ad hoc wprowadzonych ostatnio przez ten instrument), który umożliwi zaspokojenie pilnych potrzeb w zakresie ochrony obrońców praw człowieka bez konieczności przeprowadzania procedury przetargowej; zwraca się do Komisji o szybkie i skuteczne wdrożenie tego nowego narzędzia;
118. zauważa, że środki EIDHR wykorzystane na finansowanie misji obserwatorów wyborów ze strony Unii Europejskiej wyniosły w 2006 r. 23 % całości wykorzystanych funduszy instrumentu (35 176 103 euro) oraz że misje takie przeprowadzono w 13 krajach i regionach, w tym w Aceh, Fidżi i Demokratycznej Republice Konga;
119. zauważa, że znaczną część (49 %) łącznych funduszy EIDHR przeznaczonych na projekty zakontraktowane w 2006 r. wydano na duże projekty tematyczne, a jedynie niewielki procent (24 %) przeznaczono na mikroprojekty wdrażane przez przedstawicielstwa UE; oczekuje, że nowy instrument finansowy umożliwi Komisji finansowanie organizacji pozarządowych, które odgrywają kluczową rolę w promocji praw człowieka i demokracji w swoich krajach, lecz nie są prawnie uznane przez władze tych krajów;
120. pozostaje przekonany, że obciążenia administracyjne nakładane na organizacje społeczeństwa obywatelskiego jako beneficjentów finansowania trzeba ograniczyć, a zwiększyć elastyczność przyznawania środków poprzez zezwolenie na ponowne przydzielenie środków, przyznawanie mniejszych subsydiów dla organizacji szczebla podstawowego oraz finansowanie niezarejestrowanych organizacji pozarządowych;
121. zaleca Komisji opracowanie jasnych wytycznych pozwalających potencjalnym beneficjentom funduszy na zrozumienie celów i kryteriów kwalifikacji;

Programy pomocy ogólnie

122. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zaczęła włączać kwestie związane z poszanowaniem praw człowieka, zasad demokratycznych, praworządności i dobrego zarządzania do głównego nurtu spotkań programowych oraz dokumentów podczas ustalania podstawy prawnej instrumentów, strategii krajowych, krajowych programów orientacyjnych, programów sektorowych, pojedynczych projektów i ocen; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że urzędnicy opracowujący projekty lub programy posiadają wytyczne dotyczące sposobu włączania tych kwestii do głównego nurtu;
123. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja (Biuro Współpracy EuropeAid) właśnie zleca opracowanie na temat sposobów włączenia do swoich działań niektórych dziedzin dobrych rządów, takich jak demokratyzacja, propagowanie i ochrona praw człowieka, zwiększenie praworządności i lepsze wymierzanie sprawiedliwości, wzmocnienie pozycji społeczeństwa obywatelskiego, reforma administracji publicznej obejmująca działania antykorupcyjne, decentralizację i zarządzanie na szczeblu lokalnym; wspiera prace Komisji mające na celu uczynienie z tego opracowania praktycznego narzędzia, które zostanie wykorzystane do włączenia kwestii dobrych rządów do współpracy WE na rzecz rozwoju, z pożytkiem dla zarządzających programami na szczeblu przedstawicielstw i centrali oraz dla doradców zaangażowanych w projektowanie lub wdrażanie programów WE; oczekuje, że otrzyma opracowanie, gdy prace nad nim zostaną zakończone;
124. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja właśnie opracowuje profile dobrych rządów dla wszystkich krajów AKP w kontekście 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju; wzywa jednak do większej przejrzystości w procesie opracowywania profili dobrych rządów w celu włączenia rzeczywistych i skutecznych konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym partnerami z AKP i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; wzywa Komisję, by włączyła do sekcji dotyczącej ładu społecznego wyniki prac rządów w kwestii zapewniania ogółowi ludności podstawowych świadczeń społecznych;
125. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że instrument współpracy gospodarczej i współpracy na rzecz rozwoju podzielono na dwa instrumenty, oddzielając kraje rozwijające się od krajów uprzemysłowionych⁽¹⁾; pozostaje jednak zaniepokojony faktem, że jak się wydaje, żaden instrument nie obejmuje obecnie kwestii zapobiegania konfliktom;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41) i Rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (Dz.U. L 29 z 3.2.2007, str. 16).

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

Wdrażanie klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji zawartych w umowach zewnętrznych

126. powołuje się na wspomnianą wyżej rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie przyszłej polityki UE dotyczącej stosowania klauzul o prawach człowieka we wszystkich umowach zawieranych przez UE; zauważa w pierwszym rzędzie, że Komisja opracowała pewną liczbę środków mających na celu poprawę stosowania klauzuli, np. stopniowe rozszerzanie zakresu działania komisji praw człowieka na kolejne kraje trzecie; podkreśla, że Rada nie udzieliła jeszcze konkretnej odpowiedzi na powyższą rezolucję, preferując utrzymanie stosowania klauzuli w bardziej ogólnej polityce zagranicznej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od szefów delegacji Komisji do krajów trzecich wymaga się, aby w ramach swojego mandatu kładli większy nacisk na prawa człowieka; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu niedawnej propozycji Komisji oferującej Indiom, w negocjacjach związanych z umową o wolnym handlu pomiędzy UE-Indiami, odstępstwo od zasady, że wszystkie umowy UE muszą zawierać klauzulę dotyczącą praw człowieka i demokracji; uważa, że takie posunięcie to krok wstecz i może stanowić niepokojący precedens dla przyszłych negocjacji w sprawie umów handlowych; domaga się w związku z tym, by Komisja i Rada przyjęły jasne stanowisko w sprawie szczegółowych wniosków zawartych w rezolucji z dnia 14 lutego 2006 r.; szczególnie podkreśla konieczność wprowadzenia systemu kontroli i okresowej oceny przestrzegania obowiązków związanych z prawami człowieka oraz stopniowego systemu kar za ich nieprzestrzeganie w celu zapewnienia prawidłowego wdrażania klauzuli o prawach człowieka i demokracji w umowach UE z krajami trzecimi;

127. odnotowuje fakt, że Komisja zamierza określić nowe środki poprawy wdrażania klauzuli demokratycznej, takich jak stopniowe rozszerzanie komisji zajmujących się prawami człowieka na większą liczbę państw trzecich lub wniosek do szefów przedstawicielstw UE na świecie o większy nacisk na prawa człowieka; zauważa jednak, że Komisja powinna przedstawić strategiczny plan polityczny wraz z konkretną inicjatywą legislacyjną na rzecz kompleksowej reformy klauzuli demokratycznej w kierunku wskazanym przez Parlament, gdyż chodzi o strategiczną problematykę ogólnego podejścia Unii Europejskiej do kwestii praw człowieka;

128. zwraca w szczególności uwagę Rady i Komisji na konieczność systematycznego włączania klauzuli dotyczącej praw człowieka do wszystkich sektorowych umów nowej generacji, takich jak umowy handlowe, tak aby dodatkowo wzmocnić wspieranie, ochronę i poszanowanie praw człowieka w celach tych umów;

Włączanie praw człowieka do głównego nurtu polityki

129. nadal popiera Radę w jej staraniach o włączenie praw człowieka i demokracji do głównego nurtu prac UE, w szczególności poprzez skupienie się na regularnym przeglądzie i wdrażaniu konkretnego zbioru wytycznych UE dotyczących praw człowieka;

130. zauważa, że liczne dziedziny polityki wewnętrznej, w szczególności polityka w dziedzinie azylu i imigracji oraz w dziedzinie zwalczania terroryzmu, mają silny wpływ na przestrzeganie praw człowieka w krajach trzecich; uważa, że należy poczynić większe wysiłki, aby zapewnić zgodność wymienionych dziedzin polityki wewnętrznej z prawami człowieka i z międzynarodowym prawem humanitarnym; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wysokiej liczby przypadków śmiertelnych wśród uchodźców próbujących dostać się do państw członkowskich UE; wzywa do ustanowienia większej liczby prawnych możliwości ubiegania się o azyl i nalega, aby państwa członkowskie brały pod uwagę przypadki łamania praw człowieka w kontekście praw osób przybywających z państw trzecich w poszukiwaniu azylu w jednym z państw członkowskich; zauważa, że zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka państwa europejskie nie mają w żadnym przypadku prawa wydalenia jakiegokolwiek osoby do państwa, w którym groziłoby jej tortury lub okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie;

131. wyraża zadowolenie, że Rada i Komisja podejmują starania o wzmocnienie spójności między polityką UE dotyczącą praw człowieka a innymi dziedzinami polityki międzynarodowej; uważa wzmocnienie tej spójności za niezwykle ważne dla realizacji wiarygodnej polityki UE w zakresie praw człowieka; uważa, że Europa musi w przyszłości mówić jednym głosem; aprobuje główny temat forum UE na temat praw człowieka, zatytułowany „Włączanie kwestii praw człowieka i demokracji do głównego nurtu polityki Unii Europejskiej”;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

132. wzywa Komisję, aby nadal ściśle monitorowała przyznawanie preferencji w ramach systemu GSP+ (Ogólnego systemu preferencji) krajom, w których występują poważne braki we wdrażaniu ośmiu konwencji MOP dotyczących podstawowych norm pracy, polegające na naruszaniu praw obywatelskich i politycznych lub na wykorzystywaniu pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów, na podstawie których preferencje GSP powinny być odbierane ze względu na naruszanie praw człowieka;

133. potępia bezwarunkowo wszystkie formy wyzysku dzieci, czy to w formie wykorzystywania seksualnego, w tym pornografii dziecięcej i turystyki seksualnej związanej z wykorzystywaniem dzieci, czy też pracy przymusowej i wszystkich rodzajów handlu ludźmi; zauważa z oburzeniem, że wykorzystywanie seksualne dzieci nie ulega rzeczywistemu zmniejszeniu, przede wszystkim w wyniku korzystania z internetu; postrzega to jako poważne przestępstwa kryminalne, które muszą być ścigane i karane;

134. wzywa Komisję do dalszego propagowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskich i lokalnych; zwraca się do Rady, aby złożyła Parlamentowi sprawozdanie w przypadku otrzymania od specjalnego przedstawiciela ONZ ds. biznesu i praw człowieka, pana Johna Ruggie, informacji wyjaśniających normy odpowiedzialności przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka odnoszące się do korporacji międzynarodowych oraz innych przedsiębiorstw;

135. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady ds. Ogólnych z dnia 13 listopada 2006 r. dotyczące równości płci i uwzględniania problematyki płci w zarządzaniu w sytuacjach kryzysowych;

136. uznaje, że polityka imigracyjna stała się głównym tematem agendy polityki wewnętrznej i zewnętrznej Unii Europejskiej oraz że Unia stara się w swoich dokumentach łączyć imigrację z rozwojem oraz gwarantować poszanowanie praw podstawowych nielegalnych imigrantów; podkreśla jednak, że praktyka w terenie jest sprzeczna z tymi dokumentami; wyraża w szczególności zaniepokojenie z powodu zawierania umów o readmisji nielegalnych imigrantów z krajami trzecimi, które nie posiadają struktur prawnych i instytucjonalnych koniecznych do kierowania readmisją własnych obywateli i do zapewnienia ochrony ich praw; zwraca się do Rady i do Komisji o informowanie o postępach osiągniętych w tej dziedzinie od chwili opublikowania w 2005 r. pierwszego sprawozdania rocznego na temat wspomagania i oceny współpracy z krajami trzecimi w walce z nielegalną migracją; zaleca, aby Parlament Europejskiej brał udział w negocjacjach i zawieraniu umów o readmisji począwszy od ich fazy początkowej oraz podkreśla w skrócie, że polityka migracyjna musi być wspólna, a przede wszystkim mieć charakter prewencyjny, a nie represyjny;

137. ponownie podkreśla znaczenie polityki wewnętrznej UE propagującej przestrzeganie międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka oraz konieczność stanowienia przez państwa członkowskie prawa zgodnego m.in. ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji genewskich, konwencją w sprawie zakazu stosowania tortur, konwencją w sprawie ludobójstwa oraz rzymskim statutem Międzynarodowego Trybunału Karnego; przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione w stosowaniu uniwersalnej jurysdykcji w niektórych państwach członkowskich; zachęca Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby dążąc do większej spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej, włączyły walkę z bezkarnością w przypadku poważnych zbrodni międzynarodowych do rozwoju wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości UE;

138. zwraca się do Komisji, Rady i państw członkowskich o systematyczne włączanie do prowadzonych z państwami trzecimi rozmów na temat praw człowieka i podstawowych wolności kwestii prześladowania lub dyskryminacji z powodu orientacji seksualnej oraz o przyjęcie odpowiednich, stopniowych środków w tego rodzaju przypadkach łamania praw człowieka; wzywa je do podejmowania na szczeblu międzynarodowym wszelkich inicjatyw niezbędnych, aby położyć kres prześladowaniom z powodu orientacji seksualnej oraz doprowadzić do dekryminalizacji, na przykład poprzez przyjęcie przez organy ONZ rezolucji w tej sprawie, a także postanawia objąć patronatem Międzynarodowy Dzień przeciwko Homofobii i obchodzić go 17 maja każdego roku;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach łamania praw człowieka

139. wyraża zadowolenie z powodu ważnej roli Parlamentu w sferze praw człowieka oraz gwarancji zobowiązań do poprawy sytuacji praw człowieka i demokracji na świecie poprzez kontrolę działań innych instytucji, a w szczególności poprzez przyznawanie nagrody im. Sacharowa;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

140. zwraca się do Rady i Komisji, aby odnotowały opracowanie Wspólnego Centrum Uniwersytetów Europejskich na rzecz Praw Człowieka i Demokracji zatytułowane „Poza aktywizmem: wpływ rezolucji i innych działań Parlamentu Europejskiego w dziedzinie praw człowieka poza terytorium Unii Europejskiej”, ukończone w październiku 2006 r.;

141. wyraża zadowolenie z działalności podkomisji ds. praw, obejmującej składanie regularnych sprawozdań przez prezydencję, Komisję i osobistego przedstawiciela ds. praw człowieka, wymianę poglądów (zwłaszcza ze specjalnymi sprawozdawcami ONZ i niezależnymi ekspertami), liczne przesłuchania, zeznania i opracowania ekspertów; sugeruje, że wpływ jej prac można by zwiększyć poprzez stałe kontakty z innymi komisjami, jak na przykład Komisja Rozwoju, Komisja Handlu Międzynarodowego, Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisja Budżetowa;

142. zauważa, że podkomisja w dalszym ciągu zobowiązana jest do oceny wdrażania instrumentów UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji, ze szczególnym uwzględnieniem wytycznych UE w sprawie tortur, oraz do rozliczania Komisji i Rady z działań w tej dziedzinie, podejmowania trwałego dialogu z międzynarodowymi organizacjami w sprawach związanych z prawami człowieka, zapewnianie ekspertyz, a jednocześnie wkładu dotyczącego aspektów związanych z prawami człowieka i demokracją w odpowiedzi na sprawozdania Komisji Spraw Zagranicznych, do sporządzania sprawozdań z własnej inicjatywy związanych z konkretnymi instrumentami z zakresu praw człowieka, do włączania kwestii dotyczących praw człowieka do działań poszczególnych organów Parlamentu (komisje i delegacje), do organizacji i przygotowania procedury przyznawania nagrody im. Sacharowa oraz zapewniania płaszczyzny do stałego dialogu z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego;

143. podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy z krajowymi parlamentarzystami w celu koordynowania monitoringu polityki w zakresie praw człowieka; uważa, że podkomisja ds. praw człowieka powinna poszukiwać kanałów komunikacji i organizować posiedzenia z analogicznymi komisjami z parlamentów krajowych państw członkowskich UE i z krajów trzecich;

144. wzywa podkomisję ds. praw człowieka, aby odegrała bardziej konstruktywną rolę w opracowaniu spójnych i przejrzystych kryteriów wyboru pilnych zagadnień w celu zapewnienia terminowości i maksymalnej skuteczności interwencji parlamentarnych; sugeruje reorganizację debat i głosowań nad pilnymi rezolucjami w sposób umożliwiający udział Rady;

145. zaleca pełne wdrożenie wytycznych dla delegacji parlamentarnych udających się do państw trzecich;

146. zaleca tłumaczenie rezolucji i innych kluczowych dokumentów dotyczących kwestii związanych z prawami człowieka na języki obowiązujące w państwach, do których dokumenty te się odnoszą;

147. wyraża zadowolenie z aktywnej roli podkomisji ds. praw człowieka, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i przewodniczącego Parlamentu w występowaniu w obronie osób cierpiących niesprawiedliwość na całym świecie, w szczególności poprzez przyznawanie nagrody im. Sacharowa; uważa, że Parlament powinien dążyć do tego, aby przyznanie nagrody nie oznaczało wyłącznie chwilowej sławy i aby lepiej spełniała związane z nią nadzieje, np. poprzez systematyczne kontakty z poprzednimi laureatami i stałe ich wspieranie; wyraża stanowisko, że Parlament Europejski powinien ułatwić utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa obejmującej organizowanie regularnych spotkań w PE, mających na celu powiązanie laureatów nagrody im. Sacharowa z działaniami PE w dziedzinie praw człowieka; głęboko ubolewa z powodu odpowiedzi władz birmańskich i kubańskich na wniosek Parlamentu o zgodę na wysłanie delegacji w celu złożenia wizyty byłym laureatom nagrody im. Sacharowa;

148. zwraca się do podkomisji ds. praw człowieka o podniesienie rangi przesłuchań publicznych poprzez zwiększenie udziału posłów do PE oraz eksponowanie przesłuchań w środkach masowego przekazu; wzywa podkomisję do dalszego zapraszania na posiedzenia czołowych ekspertów oraz kluczowych osobistości, a także do rozważenia rozszerzenia zaproszeń na przedstawicieli krajów trzecich i szefów misji UE; zwraca się do podkomisji o wyciąganie praktycznych wniosków ze wszystkich posiedzeń i wymian poglądów, aby w ślad za zobowiązaniami i otrzymanymi informacjami oraz opracowanymi opcjami politycznymi szły konkretne działania;

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

149. z zadowoleniem przyjmuje rezolucje Parlamentu wzywajace do zamknienia ośrodka przetrzymywania w Zatoce Guantánamo, działania Parlamentu na rzecz poprawy warunków tam panujących oraz wyrażane obawy dotyczące praw człowieka; wzywa Radę i Komisję do nakłonienia rządu Stanów Zjednoczonych do znalezienia mechanizmu ułatwiającego postawienie w stan oskarżenia lub uwolnienie więźniów, zgodnie z prawem międzynarodowym; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w maju 2006 r. Albania jako pierwszy kraj przyznała prawo do osiedlenia się pięciu chińskim Ujgurom z Guantanamo, ubolewa jednak, że 13 chińskich Ujgurów, na zwolnienie których rząd Stanów Zjednoczonych wyraził zgodę, nadal przebywa w zatoce Guantanamo, ponieważ rząd Stanów Zjednoczonych słusznie uznał, że nie może ich odesłać do Chin z obawy, że zostaną poddani torturom; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby wraz z rządem Stanów Zjednoczonych pracowały na rzecz ułatwienia osiedlenia się wszystkich pozostałych osób, które w opinii Stanów Zjednoczonych nie stanowią zagrożenia dla USA ani ich sojuszników, ale nie mogą być odesłane do kraju pochodzenia z obawy, że zostaną poddane torturom; wyraża obawę, że samo istnienie przetrzymywania w Zatoce Guantánamo nadal stanowi negatywny sygnał o sposobach zwalczania terroryzmu;

150. uważa, że możliwe jest zwiększenie skuteczności prac Parlamentu w dziedzinie praw człowieka i demokracji poprzez ustalenie działań priorytetowych, szczególnie poprzez skupienie się na kwestiach, w których możliwe jest osiągnięcie szerokiego konsensusu politycznego; uważa, że podkomisja praw człowieka powinna powołać małe grupy robocze w celu obserwacji wszystkich wytycznych dotyczących praw człowieka; uważa, że obecne uprawnienia formalne powinny być lepiej wykorzystywane do propagowania praw człowieka, w szczególności jeśli chodzi o uprawnienia budżetowe oraz prawo zatwierdzania;

151. przypomina swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie zintegrowanego podejścia do równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach prac komisji⁽¹⁾; wzywa wszystkie swoje komisje do podjęcia wszelkich wysiłków w celu przestrzegania równowagi płci w swych działaniach (łącznie ze składem delegacji i zaproszonych prelegentów) oraz do wdrożenia planów działania związanych z równouprawnieniem kobiet i mężczyzn przedłożonych przez posłów odpowiedzialnych w ramach każdej komisji za włączanie problematyki płci do głównego nurtu życia społecznego i politycznego;

152. sugeruje, że można lepiej połączyć różne dziedziny polityki w Parlamencie Europejskim poprzez prace komisji odpowiedzialnych za prawa człowieka, budżet i handel międzynarodowy, w taki sposób, by kwestie budżetowe i handlowe były w większym stopniu zintegrowane z formułowaniem obaw dotyczących praw człowieka, zakładających bardziej realistyczne założenia i lepiej dostosowane do formalnych uprawnień Parlamentu Europejskiego;

153. wzywa Radę, by regularnie zapraszała posłów do udziału w posiedzeniach przygotowawczych i informacyjnych, takich jak posiedzenia organizowane z udziałem organizacji pozarządowych, oraz w spotkaniach informacyjnych dotyczących dialogu na temat praw człowieka z państwami trzecimi, a także podkomisjami ds. praw człowieka z krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa;

154. uważa za priorytet kontynuację ścisłej współpracy z ONZ, w szczególności z UNHRC oraz przedstawicielami i organami Rady Europy; uważa również za istotne ważne nawiązanie ściślejszych stosunków roboczych ze Zgromadzeniem Parlamentarnym AKP-UE, Eurośródziemnomorskim Zgromadzeniem Parlamentarnym (APEM) oraz Europejsko-Latynoamerykańskim Zgromadzeniem Parlamentarnym (EUROLAT) w celu wymiany ekspertyz i nadania większej spójności działalności w dziedzinie praw człowieka i demokracji;

155. odnotowuje pracę Komisji tymczasowej do zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów oraz sprawozdanie przyjęte przez tę komisję 14 lutego 2007 r.⁽²⁾; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz gromadzenia informacji, zbadania zarzutów i ustalenia faktów w tej sprawie oraz podniesienia problemu wydawania w trybie nadzwyczajnym i wykorzystywania krajów UE przez samoloty CIA do transportu ofiar jako pogwałcenia praw człowieka i naruszenia prawa międzynarodowego; dostrzega zarówno krytyczne uwagi, jak i zalecenia skierowane do Rady, Sekretarza Generalnego-Wysokiego Przedstawiciela i państw członkowskich; odnotowuje rolę właściwych komisji w zapewnianiu, że w ślad za wspomnianym sprawozdaniem pójdą właściwe kroki polityczne; domaga się od UE i państw członkowskich podjęcia na wszystkich szczeblach wspólnych działań w celu potępienia praktyki wydawania w trybie nadzwyczajnym obecnie i w przyszłości;

156. przyjmuje do wiadomości rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie sytuacji dotyczącej praw człowieka w odniesieniu do dalitów w Indiach⁽³⁾;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0010.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0032.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0016.

Czwartek, 26 kwietnia 2007 r.

Środki przeznaczone na pracę w dziedzinie praw człowieka

157. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja nadaje obecnie większe znaczenie kwestii praw człowieka w mandacie szefów delegacji Komisji do krajów trzecich;

158. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w trwającym procesie odnawiania mandatów specjalnych przedstawicieli UE do wszystkich mandatów dodano odniesienie do praw człowieka;

159. opowiada się za tym, aby wszystkim specjalnym przedstawicielom mianowanym przez Radę zapewniono większe zasoby ludzkie do pracy w dziedzinie praw człowieka;

*
* *

160. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz państw kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, OBWE, rządowi państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji oraz biurom głównych pozarządowych organizacji praw człowieka mających siedziby w UE.

P6_TA(2007)0166**Powszechne moratorium na karę śmierci****Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na karę śmierci***Parlament Europejski,*

- uwzględniając własną rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na karę śmierci⁽¹⁾,
 - uwzględniając wytyczne w sprawie polityki UE w zakresie kary śmierci wobec krajów trzecich z dnia 29 czerwca 1998 r.,
 - uwzględniając końcową deklarację przyjętą na trzecim Światowym Kongresie przeciw karze śmierci, który miał miejsce w Paryżu w dniach 1-3 lutego 2007 r.,
 - uwzględniając oświadczenie o zniesieniu kary śmierci, wydane dnia 19 grudnia 2006 r. na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ przez prezydentkę UE i podpisane pierwotnie przez 85 państw ze wszystkich regionów geograficznych,
 - uwzględniając oświadczenie przeczytane przez prezydentkę UE w imieniu Unii Europejskiej na czwartej sesji Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 29 marca 2007 r.,
 - uwzględniając publiczne poparcie dla moratorium wyrażone przez sekretarza generalnego ONZ podczas jego niedawnej wizyty w Rzymie,
 - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wezwanie do powszechnego moratorium na karę śmierci jest strategicznym posunięciem w kierunku zniesienia kary śmierci we wszystkich państwach,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0018.